

XIII. TANULMÁNY

E VILÁGNAK ORSZÁGAI /KIRÁLYSÁGAI/

AZ ELSŐ URALOM – ANNAK ELVESZTÉSE – ANNAK MEGVÁLTÁSA ÉS HELYREÁLLÍTÁSA – ISTENNEK ELŐKÉPI ORSZÁGA – A BITORLÓ – A JELENLEGEI URALOM KÉT SZAKASZA – AMELY HATALMASSÁGOK VANNAK, AZ ISTENTŐL RENDELTETTEK – AHOGYAN AZOKAT NABUKODONÓZOR LÁTTA – AHOGYAN AZOKAT DÁNIEL LÁTTA ÉS ÉRTELMEZTE – E VILÁG ORSZÁGAI EGY MÁSIK SZEMPONTBÓL LÁTVÁ – AZ EGYHÁZNAK MEGFELELŐ VISZONYULÁSA A JELENLEGI KORMÁNYZATOKHOZ – A KIRÁLYOK ISTENTŐL SZÁRMAZÓ JOGÁT RÖVIDEN VIZSGÁLVA – A KERESZTÉNYSÉG ÁLLÍTÁSAI HAMISAK – EGY JOBB REMÉNY AZ ÖTÖDIK VILÁGBIRODALOMBAN

Az Isteni Kinyilatkoztatás első fejezetében Isten kijelenti az Ő földi teremtésére és annak kormányzására vonatkozó szándékát: „És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. Teremté tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá, és asszonnyá teremté őket. És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.”

Ekképpen a földi uralom az emberi faj kezébe helyeztetett el, ahogy azt első ember Ádám képviselte, aki tökéletes volt, és emiatt teljesen alkalmas arra, hogy a föld ura, kormányzója és királya legyen. Ez az utasítás, hogy szaporodjon, és hogy töltsse be, művelje, és uralja a földet nem csak Ádámnak szólt, hanem az egész emberiségnek: „**ők uralkodjanak**” /Ter. 1: 26 – *k.új*/,

stb. Ha az emberiség tökéletes és bűntelen maradt volna, ez az uralom soha sem került volna ki a kezéből.

Meg fogjuk látni, hogy ebben a megbízatásban senkinek sem adatott az embertársa feletti uralom és fennhatóság, hanem az egész *emberi* fajnak adatott uralom a föld felett, hogy műveljék azt, és hogy a köz javára használják annak termését. Nem csak a növényi eredetű és ásványi kincsek bocsátattak ekképpen az ember rendelkezésére, hanem a különböző állatok élete is rendelkezésére és az ő szolgálatában állnak. Ha az emberiség tökéletes maradt volna, és teljesítette volna a Teremtő ezen eredeti tervét, létszámban növekedve, szükséges lett volna, hogy az emberek egymás között tanácskozzanak, és hogy rendszerezzék erőfeszítéseiket, és hogy módszereket és eszközöket gondoljanak ki a közös áldások igazságos és bölcs szétosztására. Az idők folyamán, a kiterjedt létszám miatt lehetetlenné vált volna az, hogy mindannyian találkozzanak, és együtt tanácskozzanak, így szükséges lett volna, hogy az emberek bizonyos osztályai néhány képviselőt válasszanak a közös nézeteik kifejezésére és képviselésére. Ha minden ember tökéletes lett volna, testi, szellemi és erkölcsi értelemben, és ha minden ember legteljesebb mértékben szerette volna Istent és az Ő rendszabályait, valamint embertársait, mint önmagát, semmi súrlódás nem lett volna egy ilyen elrendezésben.

Ekképpen látva, Isten eredetileg egy köztársasági formát szánt a földi kormányzatnak, amelyben minden egyén részt vesz, amelyben minden ember uralkodó lenne, és minden részletben teljességgel alkalmas lenne tisztségének kötelességét gyakorolni a saját - és a köz javára egyaránt.

A földön az ember számára adományozott uralom örökké folytatódott volna egyetlen feltétellel: hogy az isteni adományként kapott uralkodást mindig összhangban gyakorolja a világegyetem Legfőbb Uralkodójával, Akinek egy törvénye, röviden összefoglalva, a Szeretet. „A szeretet a törvény betöltése.” „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből... és szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Róma 13: 10; Máté 22: 37-40)

Dávid, az embernek adományozott, ily nagy kegyelemre vonatkozóan, Istent dicsőítve mondja: „kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt; úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél”. (Zsoltár 8: 6, 7) Az Ádám személyében az emberiségnek adatott uralom volt az Isten első, földi Királyságának megalapítása. Ekképpen az ember Isten képviselőjeként gyakorolta az uralmat. De az embernek a Legfelsőbb Uralkodóval szembeni engedetlensége nem csak az élete elvesztését okozta, hanem elvesztette a föld felett, Isten képviselőjeként gyakorolt uralkodásnak minden jogát és kiváltságát is. Attól kezdve ő egy trónjától megfosztott és halálra ítélt lázadó lett. Akkor Isten Királysága a földön hamar megszűnt, és azóta nem is volt megalapítva, kivéve egy rövid időre, előképi módon, Izraelben. Habár Édenben az ember elvesztette az élethez és az uralomhoz való jogát, egyik sem volt elvéve hirtelen; míg az ítélet alatti élete még tart, az embernek megengedettett, hogy a saját belátása és képességei szerint gyakorolja az uralmat, míg eljön az Istennek megfelelő ideje, hogy Akit megillet, felvegye az uralmat, amit Ő megvett.

Urunk halála nem csak az embert váltotta, vagy vásárolta meg, hanem az ő minden eredeti örökségét is, beleértve a föld feletti uralmát is. Megváltva azt, most annak joga az Övé, most Ő a jogos örökös, és a megfelelő időben, hamarosan, birtokba veszi a szerzeményét. (Ef. 1: 14) De ahogy az embert is nem azért váltotta meg, hogy őt rabszolgájaként tartsa meg, hanem hogy helyreállíthassa őt az eredeti örökségébe, így van ez a föld feletti uralommal is: azért váltotta meg azt és az ember összes, eredeti áldását, hogy helyreállítsa akkorra, amikor az ember ismét képessé tétetik arra, hogy Isten akaratával összhangban gyakorolja azt. Ennélfogva, a Messiás földi uralma nem fog örökké tartani, hanem csak addig tart, míg az Ő erős, vasuralma által elfojt minden lázadást és engedelmesség megtagadását, és helyreállítja a bukott emberiséget az eredeti tökéletességre, melyben ők teljesen képesek lesznek a föld fölötti uralmat helyesen gyakorolni, ahogy ez eredetileg elterveztetett. Amikor

ekképpen helyre lesz állítva, ismét Isten Királysága lesz a földön, az ember alatt, mint Isten által kijelölt képviselője alatt.

A Zsidó korszakban Izrael népét az Ő királyságaként szervezte meg Mózes és a bírák alatt – egyfajta köztársaságként – de ez csak előképi volt. Az önkényuralmi hatalom, ami azután alakult ki, főleg Dávid és Salamon alatt, bizonyos értelemben előképe volt annak a megígért Királyságnak, amit a Messiás fog gyakorolni. A környező nemzetektől eltérően, Izraelnek Jehova volt a királya, és az uralkodók névlegesen Őalatta szolgáltak, ahogy erről a 78. Zsoltár, 70, 71 *verseiből* értesülünk. Ez világosan ki van jelentve a 2 Krónika 13: 8-ban, és az 1 Krónika 29: 23-ban, ahol Izrael Isten Királyságaként neveztetik, és ahol kijelenti, hogy Salamon „az ÚR SZÉKÉBE ült, mint király az ő atyja, Dávid helyett”, aki az előző negyven éven át ugyanazon a trónon ült, vagyis gyakorolta a hatalmat Saul után, az első király után.

Amikor Izrael nemzete az Úr ellen vétkezett, Ő több ízben megbüntette őket, míg végül teljesen elvette tőlük a királyságot. Sedékiás napjaiban, aki Dávid vonalán az utolsó uralkodó volt, a királyi kormánypálca eltávolított. Akkor az Isten előképi királysága megdőntetett.

Istennek erre az ügyre vonatkozó elhatározása a következő szavakban fejeződik ki: „És te elvetemedett, te gonosztevő, Izrael fejedelme, akinek napja eljött az utolsó vétek idején: Így szól az Úr Isten: 'El a süveggel, le a koronával! Nem marad úgy, ahogyan most van! Legyen a magas alacsony, és legyen az alacsony magas! Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, Akié az uralkodás, és néki adom azt!'” (Ezékiel 21: 25-27 – MBT.) Ennek a jövődőlésnek beteljesedéseként eljött a Babilon királya Izrael ellen, rabságba vitte a népet és eltávolította a királyát. Habár azután nemzeti létük a perzsa Círusz által helyreállt, ők az egymást követő birodalmaknak – Méd-Perzsa, Görög és Római birodalmaknak alávetettjei és adófizetői voltak, egészen a nemzeti létük végső

megsemmisítéséig Kr.u. 70-ig, mely időtől fogva szétszórattak minden nemzet közé.

A bűnbeesés óta, az Izrael királysága az egyetlen, amelyet valaha is elismert, mint olyant, amely valamilyen módon az Ő kormányzását, törvényeit, stb. képviselte. Sok nemzet létezett előttük, de egyikük sem állíthatta jogosan azt, hogy Isten az ő megalapítójuk, vagy hogy az uralkodójuk Isten képviselője lett volna. Amikor a korona elvételét Sedékiástól és Izrael királysága megdöntetett, *akkor* elrendeltetett, hogy megdöntve maradjon, míg eljön Krisztus, a világ jogos örököse, hogy igényelje azt. Következtetésképpen, az Isten királyságának helyreállításáig, minden más, hatalomban lévő királyság „e világ fejedelme” alatti, „e világ országainak” van bélyegezve; és ennél fogva hamis bármely olyan igény, hogy Istennek királyságát képeznék, bármelyikük is támassza azt. Istennek e királysága nem volt „FELÁLLÍTVA” a Krisztus első eljövetelének sem. (Lukács 19: 12) Akkor, és attól kezdve Isten kiválasztotta a világból azokat, akik méltóknak fognak számíttatni arra, hogy Krisztussal együtt uralkodjanak, mint annak a trónnak társörökösei. Krisztus nem veszi magához a királyságot, a hatalmat és a dicsőséget, és nem uralkodik mindenkinek Uraként, az Ő második eljöveteléig.

Minden más királyság, az Izraelén kívül, a Szentírás *szerint* pogány királyság, – „e világnak országai”, „e világ fejedelme” – Sátán alatt. Isten királyságának eltávolítása Sedékiás idején a világot olyan kormányzás nélkül hagyta, melyet Isten el tudott volna fogadni, vagyis amelynek törvényeit, vagy ügyeit Ő különös módon felügyelte volna. A pogány kormányzást Isten csak közvetett módon ismerte el abban, hogy nyilvánosan kijelentette határozatát (Lukács 21: 24), hogy a két uralom közötti időszakban a Jeruzsálem és a világ feletti ellenőrzést a pogány kormányok fogják gyakorolni.

E két uralom közötti időszakot, vagyis az Isten királyi pálcájának eltávolításától, ugyanannak helyreállításáig nagyobb hatalommal és dicsőséggel a Krisztusban, a Szentírás „a

pogányok időinek” nevezi. „E világ országai” megengedett uralkodásának „idői”, vagy évei rögzített és meghatározott évek; az Isten Királysága, Messiás általi helyreállításának egyaránt rögzített és a Szentírásban megjelölt ideje van.

Bármilyen rosszak is voltak a nemzetek e kormányzatai, de egy bölcs célból meg voltak engedve, vagyis „az Istentől rendeltettek” (Róma 13: 1). Tökéletlenségük és hibás működésük részét képezik az általános tanulságoknak, ami a bűn felette igen bűnösségét illeti, és bebizonyítják azt, hogy a bukott ember még a saját megelégedettségére sem képes önmagát kormányozni. Isten általában megengedi nekik, hogy képességeikhez mérten megvalósítsák saját céljaikat, csak akkor lépve közbe, ha az Ő terveit kereszteznék. Azt akarja, hogy végső fokon minden javukra szolgáljon, és hogy végül még „az emberek haragja is megdicsőítse” Őt. Viszont, ami nem szolgálna javukra, és nem szolgálna semmi cél, vagy nem szolgáltatna tanulságot, azt Ő korlátozza. (Zsoltár 76: 11)

Az ember képtelensége, hogy egy tökéletes kormányzatot hozzon létre az ő bukott, lezüllött állapotában, a saját gyengeségeinek tulajdonítható. E gyengeségeket, melyek már magukban akadályoznák a tökéletes kormányzásra tett, emberi törekvéseket, Sátán is kihasználja, aki az embert a Legfelsőbb Hatalom iránti hűtlenségre legelőször kísértette. Sátán folyamatosan kihasználta az ember gyengeségét, azt tette, hogy a jó rossznak tűnjön és a rossz jónak; hamis színben tüntette fel Istennek jellemét és terveit és megvakította az embereket az igazság iránt. Az engedetlenség fiai szívében ekképpen munkálkodva (Efézus. 2: 2) ő foglyul ejtette őket a saját akaratának és megtette magát – ahogy Urunk és az apostolok mondják – e világ fejedelmének, vagyis uralkodójának. (János 14: 30; 12: 31) Ő nem jogosan fejedelme ennek a világnak, hanem bitorlás révén; csalás által, a bukott emberek megtévesztésével és irányításával. Mivel ő bitorló, rövid úton meg lesz fosztva uralmától. Ha valós joga lett volna az e világ feletti fejedelemségre, nem ekképpen kellene eljánni vele szemben.

Így megmutatkozik az, hogy a föld feletti uralom, a mostani gyakorlat szerint, úgy egy láthatatlan, mint egy látható szakaszból áll. Az első szellemi, az utóbbi emberi szakasz – a látható, emberi királyságok bizonyos mértékben egy szellemi fejedelem, Sátán, fennhatósága alatt *vannak*. Azért tudta Sátán felajánlani Urunknak azt, hogy megteszi Őt a föld legfőbb, látható uralkodójának a saját irányítása alatt, mert rendelkezett ezzel az uralommal. (Máté 4: 9) Amikor a Pogányok Ideje lejár, a jelen uralom mindkét szakasza lejár: Sátán meg lesz kötözve, és ennek a világnak királyságai megdöntetnek.

A bukott, megvakított, nyögő teremtés, századokon át minden lépésénél gátolva, keservesen haladt fáradságos útján, még a legjobb törekvései is gyümölcsteleneknek bizonyultak, mégis mindegyre abban reménykedett, hogy elközeledett a bölcselők által megálmodott aranykorszak. Nem tudja, hogy az általa remélt és sóvárgott szabadulásnál is nagyobb jön a megvetett Názáreti és követői által, akik, mint Istennek Fiai, hamarosan megnyilvánulnak a Királyság hatalmában, az ő szabadításukra. (Róma 8: 22, 19)

Annak érdekében, hogy Isten gyermekei ne legyenek sötétségben a jelenlegi, gonosz kormányzatok megengedésére nézve, és arra vonatkozóan, hogy az Ő végső terve egy jobb kormányzatot hozni, amikor ezek a királyságok az Ő felvigyázó gondoskodása alatt betöltötték azon rendeltetésüket, amiért meg volt engedve fennállásuk, Ő a prófétái által néhány, nagyszerű körképet ad „e világ országairól”. Vigasztalásunkra, mindegyik alkalommal rámutat azok megdöntésére, a saját, igazságos és örök Királyságának, a Messiás, a Békesség Fejedelme alatti felállítással.

Az a tény, hogy az embernek a jelenlegi uralom gyakorlására tett erőfeszítése nem egy sikeres dacolás a Jehova akaratával és hatalmával szemben, hanem az Ő engedelmeivel történik, megmutatkozik az Isten üzenetében, amit Nabukodonozorhoz küldött, és amelyben **megengedi**, hogy a Krisztus Királysága felállításaig uralkodjon a négy,

nagy birodalom: a Babilon, a Méd-Perzsa, a Görög, és a Római birodalmak. (Dániel 2: 37-43) Ez megmutatja az uralom ezen átengedésének végpontját.

Most egy pillantást vetve e prófétai látomásra, emlékezzünk meg arról, hogy azok Babilonnal kezdődtek, az Izrael királyságának, az Úr előképi királyságának, megdöntésekor.

NABUKODONÓZORNAK A FÖLD KORMÁNYZATAIRA VONATKOZÓ LÁTOMÁSA

A „mi tanításunkra régen megírt” dolgok között van a Nabukodonozor álma, és annak a próféta általi, isteni értelmezése is azért, hogy nekünk, akik azt a parancsolatot kaptuk, hogy a meglévő hatalmaknak engedelmesek legyünk, türelemmel és a Szentírás általi vigasztalással reményünk lehessen. (Róma 15: 4; 13: 1; Dániel 2: 31-45)

Dániel megmagyarázta az álmot, mondván: „Te király, íme, valami nagy szoborfélt látál; ez a nagy és magas szobor előtted állt, és ránézni is rettenetes volt. Ennek a szobornak a feje igen finom aranyból volt, a melle és karja ezüsből, a hasa és ágyéka rézből; a lábszára vasból, a lába pedig részint vasból, részint agyagból. Így láttad, míg le nem szakadt a hegyről egy kő, anélkül, hogy kéz érintette volna; ez nekivágódott a szobor vas- és agyaglábának és darabokra zúzta.

Ekkor egyszerre összetört a vas, az agyag, a réz, az ezüst és az arany, és olyanná lett, mint a nyári szérű pora, amelyet elragadt a szél, úgyhogy a helye sem található; a kő pedig, amely összetörte a szobrot, nagy hegygé lett, és betöltötte az egész földet.

Ez az álom. A magyarázatát is megmondjuk neked, ó király! Te vagy a királyok királya; s **az ég Istene adott** neked országot, erőt, hatalmat és dicsőséget. [Isten ott előre meghatározta a nemzetek királyságait, vagy hatalmait, melyek

vannak.] Mindent, ahol emberek fiai és mezei vadak és égi madarak laknak, a te kezedbe adott, és mindent a te hatalmad alá vetett; te vagy tehát az arany fő!

És utánad más birodalom támad, nálad alábbvaló [ezüst]; és egy másik, a harmadik birodalom, rézből való, a mely az egész földön uralkodik. A negyedik birodalom pedig erős lesz, mint a vas; mert miként a vas széttör és összezúz mindent; bizony, mint a vas pusztít, mind amazokat szétzúzza és elpusztítja. Hogy pedig lábakat és ujjakat részint cserépből, részint vashól valónak láttál: a birodalom kétfelé oszol, de lesz benne a vasnak erejéből, amint láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. És hogy a lába ujjai részint vas, részint cserép: az a birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz.”

A történelem tanulmányozója azonnal nyomon követheti a föld számos, kisebb, felemelkedő birodalmai között a Dániel által leírt négyet, melyeket VILÁGBIRODALMAKNAK neveznek. A Babiloni *birodalom* volt az első, az aranyfej (38. vers); a Méd- és Perzsa *birodalom*, a Babilonnak meghódítója, a második, az ezüst mell; a Görög *birodalom*, a Méd-Perzsa *birodalomnak* meghódítója, a harmadik, a réz has; és Róma, a negyedik, az erős királyság, a vas lábszár és a vassal elegy cserép láb. E birodalmak közül három eltűnt, és a negyedik, a Római *Birodalom*, világuralmat tartott fenn az Urunk születésének idején, ahogy olvassuk: „Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki, hogy írják össze **az egész földkerekséget.**” (Lukács 2: 1)

A vasbirodalom, Róma, vitathatatlanul a legerősebb volt és hosszabban tartott, mint az elődei. Valójában a Római Birodalom még fenn áll, ahogyan az Európa nemzetei képviselik. A megoszlást a szobor tíz lábujja mutatja. Az agyag elem a vassal összekeveredve a lábban, az egyház és állam keveredését jelenti. Ezt a keveredést a Szentírásban „Babilonnak” – zűrzavarnak nevezik. Ahogy mindjárt meglátjuk, a **kő** az Isten igazi Királyságának jelképe, és

Babilon helyette egy kő utánzatot használt – az agyagot, melyet egyesített a [vas] Római Birodalom töredékes maradványaival. Ez a vegyes rendszer – egyház és állam – a névleges egyház e világ országaival összeházasodva, amit az Úr Babilonnak, zűrzavarnak nevez, önmagát kereszténységnek – Krisztus királyságának merészeli nevezni. Dániel kifejti: „Vasat láttál agyagcseréppel keveredve. Azok ugyanis házasság révén keverednek [egyház és világ összekeveredése – Babilon], de nem egyesülnek egymással, ahogyan a vas sem egyesül az agyaggal.” Azokat nem lehet teljesen egybeötvözni. „Ezeknek a királyoknak [a lábujjakban jelképezett királyságoknak, az úgynevezett keresztény királyságoknak, vagy kereszténységnek] idejében az ég Istene egy más birodalmat támaszt, amely soha meg nem szűnik; annak uralma más népre soha át nem száll: ez összetöri és tönkreteszi mindazokat a birodalmakat, maga azonban fennmarad örökké.” (Dániel 2: 43, 44)

Dániel itt nem jelenti ki e pogány kormányzatok végének idejét, azt máshol találjuk meg; de minden előre megmondott körülmény arra utal, hogy a vég közel van, éppen az ajtók előtt. A pápai rendszer rég azt állítja, hogy ő az a királyság, amelynek felállítását itt megígérte a mennyek Istene, és hogy, e jövendölésnek beteljesítéseként, ő darabokra törte, és megszüntette az összes többi királyságot. Azonban az igazság az, hogy a névleges egyház csupán csak egyesült a földi birodalmakkal, mint az agyag a vassal, és hogy a pápaság soha sem volt Istennek igazi Királysága, hanem annak csak egy hamisítása. Az egyik legjobb bizonyítéka annak, hogy a pápaság nem törte darabokra és nem szüntette meg e földi királyságokat, az hogy azok még léteznek. Most, ahogy a sáros agyag megszáradt és törékennyé vált, elvesztette a tapadó erejét, és a vas meg az agyag a felbomlás jeleit mutatják, hamarosan felmorzsolódik, amikor megüti a „kő”, az igazi Királyság.

Dániel, folytatva az ő értelmezését, megállapítja: „úgy, amint láttad, hogy a hegyről emberi kéz közreműködése nélkül leszakadt egy kő, és összetörte az agyagot, a vasat, a rezet, az ezüstöt és az aranyat. A nagy Isten megmutatta a királynak azt, ami egykor történni fog; s az álom igaz, és megfejtése biztos.” (45. vers)

A hegyről, kéz érintése nélkül leváló kő, amely megüti és szétszórja a pogány hatalmakat, az igazi Egyházat, Isten Királyságát ábrázolja. Az Evangéliumi Korszak alatt ez a „kő”- Királyság alakulóban volt, „leválva”, a jövőendő magasztos helyzetére kifaragva és idomulva – nem emberi kezek által, hanem az igazság Szelleme, vagy ereje által, Jehova láthatatlan ereje által. Amikor teljes lesz, amikor egészen levált, akkor megüti és megsemmisíti e világ országait. A szobor nem a népet, hanem a kormányokat jelképezi; és ezek kell megsemmisüljenek ahhoz, hogy a népet meg lehessen szabadítani. Jézus Urunk nem azért jött, hogy elpusztítsa az emberek életét, hanem hogy üdvözítse őket. (János 3: 17)

A Kő leválásáig, a készítése alatt, a jövőendő rendeltetésére nézve egy magzati *állapotban lévő* hegynek nevezhető; így az Egyház is Isten Királyságának nevezhető, és időnként annak is neveztetik. Azonban, valójában a kő nem válik hegygé, míg nem üti meg a szobrot. Így van az Egyházzal is, teljes értelemben akkor válik Királysággá, hogy betöltse az egész földet, amikor „az ÚRnak napja”, a „haragnak napja a nemzeteken”, vagy a „szorongattatás ideje” lejár, és amikor az fel lesz állítva és minden más uralom alárendeltjévé fog válni.

Meg kell emlékezni Urunk ígéreteiről, amelyeket a keresztyén Egyház győzedelmeseinek tett: „Aki győz, annak megadom, hogy velem üljön trónomon.” – „Aki pedig győz, és mindvégig megtartja cselekedeteimet, annak hatalmat adok a nemzetek fölött, hogy vasvesszővel kormányozza azokat, és *hogy azok* összetörjenek, mint a cserépedény, amint én is megkaptam Atyámtól.” (Jelenések 3: 21; 2: 26, 27; Zsoltár 2:

8-12) Amikor a vasvessző elvégezte a megsemmisítő munkáját, akkor az a kéz, mely ütött, visszafordul, hogy gyógyítson, és **a nép** vissza fog térni az Úrhoz, és Ő meg fogja gyógyítani őket (Ézsaiás 19: 22; Jeremiás 3: 22, 23; Hóseás 6: 1; 14: 4; Ézsaiás 2: 3), adván nekik ékességet a hamu helyett, örömmek kenetét a gyász helyett, dicsőségnak palástját a csüggedt lélek helyett.

DÁNIEL LÁTOMÁSA A FÖLD KORMÁNYZATAIRÓL

A Nabukodonozor látomásában a föld birodalmait, a világ szempontjából tekintve, emberi dicsőség, nagyszerűség és erő megnyilvánulásaiként látjuk, habár ebben a hanyatlásukra és a végső megsemmisítésükre vonatkozó értesítést is találunk, ahogy az aranytól a vasig és agyagig való értékcsökkenésben kifejeződik.

A kő osztályt, az igazi Egyházat, a kiválasztásának, vagyis a hegyről való leválásának ideje alatt értéktelennek tartotta a világ; az emberek lenézték és megvetették azt. Semmi szépséget sem látnak benne, ami miatt óhajtanák. A világ a nagy szoborban bemutatott uralkodókat és kormányzatokat szereti, csodálja, dicséri és védelmezi, habár folyamatosan csalódott *bennük*, félrevezettetett, sérült általuk, és elnyomást szenvedett tőlük. Prózában és költeményekben dicsőíti ennek a szobornak nagy és sikeres képviselőit, Nagy Sándorokat, Cézárokat, Bonapartekat, és másokat, kiknek nagyságuk az embertársaik lemészárlásában nyilvánult meg, és akik a hatalmi vágyuk miatt több milliót özvegygé és árvává tettek. A szobor tíz „lábujjában” lévő szellem még mindig ugyanaz, ahogy azt manapság megmutatkozni látjuk a felsorakoztatott hadseregeikben, több mint tizenkét millió embert a modern leleményességnek minden, ördögi eszközével felfegyverkezve, hogy lemészárolják egymást a „*meglévő* hatalmak” /Róma 13: 1/ parancsára.

Most boldognak mondják a kevélyeket; akik gonoszságot művelnek, azokat helyezik hatalomba. (Malakiás 3: 15) Hát

akkor nem láthatjuk-e, hogy e nagy szobornak a kő ütése általi lerombolása és az Isten Királyságának felállítása az elnyomottak felszabadítását és mindenki megáldását jelenti? Habár a változás egy ideig csapásként nyomorúságot fog okozni, végül azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza.

Most viszont, emlékezve a szempontok közötti különbségre, tekintsük meg a föld ugyanazon négy világbirodalmát Istennek szempontjából és azokéból, akik összhangban vannak Ővele, ahogy ez bemutatást nyer a szeretett prófétának, Dánielnek, adott látomásban. Ahogy nekünk e királyságok dicsteleneknek és bestiálisaknak tűnnek, úgy Dániel számára is ez a négy világbirodalom négy nagy, ragadozó vadállatként volt bemutatva. Az ő szemében az Istennek eljövendő Királysága (a kő) arányosan magasztosabb, mint ahogy azt Nabukodonozor látta. Dániel így szól: „Éjszakai látomásomban azt láttam, hogy az ég négy szele felkorbácsolta a nagy tengert. Négy igen nagy vadállat emelkedett ki a tengerből, mindegyik különbözött a többitől. Az első olyan volt, mint az oroszlán, de sasszárnyai voltak... A következő, a második vadállat, medvéhez hasonlított... Azután láttam a következőt, amely olyan volt, mint egy párduc... Ezután egy negyedik vadállatot láttam az éjszakai látomásban: ijesztő, rémületes és rendkívül erős volt. Igen nagy vasfogai voltak; evett, rágott, és a maradékot összetaposta lábaival. Ez egészen más volt, mint az előző vadállatok, és tíz szarva volt.” (Dániel 7: 2-7)

Mellőzük az első három vadállatra (Babiloni oroszlánra; Méd-Perzsa medvére; Görög párducra), vonatkozó, fejeikkel, lábaikkal, szárnyaikkal, stb. kapcsolatos részleteket, melyek mind jelképesek, mint amelyek kevesebb jelentőséggel bírnak a jelenlegi vizsgálatainkban, a negyedik vadállatra, Rómára, vonatkozó részleteknél.

A negyedik vadállatról, Rómáról, Dániel így szól: „Ezek után egy negyedik vadállatot láttam az éjszakai látomásban:

ijesztő, rémületes és rendkívül erős volt... és tíz szarva volt. Figyeltem a szarvakat: egyszerre csak egy másik kis szarv emelkedett ki közülük, az előző szarvak közül pedig három letört előtte. Olyan szemei voltak ennek a szarvnak, mint az embereknek, és nagyokat mondó szája volt.” (Dániel 7: 7, 8)

Itt a Római birodalmat mutatja be, és a hatalmának megoszlását a tíz szarv jelöli, a szarv lévén a hatalom egy jelképe. A kicsi szarv, amely ezek között emelkedett ki, magáévá tette háromnak a hatalmát és a többi között uralkodott, jelképezi a Róma egyháza hatalmának kicsiny kezdetét és fokozatos növekedését – ez a pápai hatalom, vagy szarv. Amint ez befolyásra emelkedett, a szarvak, vagy hatalmak közül három (Herulok¹, a Keleti Exarchátus, és a keleti gótok) kiszakított az útból, helyet adva az ő *uralkodásának* felállítására polgári hatalomként, vagy szarvként. Ez az utóbbi, különösen figyelemre méltó szarv, a pápaság, feltűnő az értelmet jelképező szemek miatt, és a szája – állításai, meg követelései stb. miatt.

Ennek a negyedik vadállatnak, mely Rómát jelképezte, Dániel nem adott jellemző nevet. Míg a többit oroszlánként, medveként, és párducként írta le, a negyedik annyira vad és szörnyű volt, hogy földnek egy vadállatával sem lehetett összehasonlítani. János, a *látomás* kinyilatkoztatója, ugyanazt a jelképes vadállatot/*fenevadat* (kormányzást) látván, hasonlóan zavarban volt a nevét illetően, amivel leírhatta volna, és végül is egy néhány nevet adott neki. Többek között „ördögnek” is nevezte (Jelenések 12: 9). Ő bizonyára egy megfelelő nevet választott; mert ha Rómát a véres üldöztetéseinek fényében tekinti, bizonyonnan a legördögibb volt a föld kormányzatai közül. Még a pogány Rómából pápai Rómává való átalakulása is Sátánnak egy fő jellemvonását szemlélteti; mert önmaga is a világosság angyalának adja ki magát (2 Korintus 11: 14), ahogy Róma is átalakult

pogányságból és azt állította magáról, hogy keresztény – *hogya* a Krisztus Királysága*.

Miután bizonyos részleteket közöl ez utóbbi, vagyis a római fenevadra vonatkozóan, és főleg a különleges szarvára, a pápai szarvra vonatkozóan, a próféta kijelenti, hogy e szarvval szemben ítéletet hoznak és kezdi elveszíteni uralmát, mely fokozatosan **pusztul el**, míg a **fenevad** meg fog semmisülni.

Ez a fenevad, vagy Római Birodalom, még létezik a szarvai, vagyis részei által, és el lesz pusztítva a néptömegek felkelésével, amelyben megdöntik a kormányokat az „Úr Napján”, előkészítendő a mennyei uralom elismerését. Ezt a Szentírás más *kinyilatkoztatásai* világosan bemutatják, amelyeket még meg kell vizsgálni. Mindamellett, először a pápai szarv **pusztul el**. Az ő hatalma és befolyása fogyni kezdett, amikor Napóleon elhurcolta a pápát fogolyként Franciaországba. Akkor, amikor sem a pápák átkai, sem imádságai nem szabadították ki őket a Bonaparte hatalmából, nyilvánvalóvá vált a nemzetek számára, hogy a pápaság által igényelt, isteni tekintély és hatalom alaptalan volt. Ezután a pápaság világi hatalma gyorsan csökkent míg, 1870 szeptemberében Victor Emánuel által elvesztette annak utolsó maradványát is.

Mindazonáltal, a „pusztulásának” teljes ideje alatt folyamatosan nagy, kevély cáromlásokat szólt; utolsó, nagy kijelentése 1870-ben volt, amikor néhány hónappal bukása előtt bejelentette a pápák **csalhatatlanságát**. Mindezek fel vannak jegyezve a próféciában: „Néztem **akkor** [vagyis e ‘szarv’ ellen hozott ítélet **után**, miután a pusztulása

* Az a tény, hogy Róma „ördögnek” neveztetik, semmiképpen sem cáfolja azt, hogy az ördög egy személy lenne, épp ellenkezőleg. Éppen, mert léteznek olyan vadállatok, mint például oroszlán, medve, és párdúc, ismert jellemvonásokkal, azért voltak azokhoz hasonlítva a kormányok; hasonlóan, mivel létezik egy ördög, ismert jellemvonásokkal, azért lehetett a negyedik birodalmat őhozzá hasonlítani.

elkezdődött] a NAGYZOLÓ BESZÉDEK hangja miatt, a melyeket a szarv szólott.” (Dániel 7: 11)

Így vezettettünk végig a történelem folyásán napjainkig, és megérthetjük, hogy, ami a föld birodalmait illeti, várható azok teljes megsemmisülése. Sorrendben a következőt e szavakkal írja le: „láttam, míg megöleték az a vadállat, és az ő teste elvesze, és tűzbe vetették megégetésre.” A megöletés és a megégettetés éppen úgy jelképek, mint maga a fenevad is, és a jelenleg szervezett kormányzatoknak teljes és reménytelen megsemmisülését jelenti. A 12. versben a próféta feljegyzi e negyedik fenevadnak és elődeinek vége közötti különbséget. Attól a háromtól, (Babilontól, Perzsiától, és Görögországtól) egymás után elvéttetett a **hatalom**; megszűnt az a hatalmuk, amivel a föld feletti uralmat gyakorolták, de nemzeti létük nem szűnt meg azonnal. Görögországnak és Perzsiának még van valami életük, habár sok évszázada a világbirodalmi hatalmuk eltávozott kezükből. Mégis, a Római Birodalommal, a negyedik és utolsó vadállattal nem ez történik, az uralmat és az életét egyszerre fogja elveszíteni, és a teljes megsemmisülésbe jut; és vele a többiek is eltűnnek. (Dániel 2: 35)

Nem lényeges, hogy mi lesz az eszköze, vagy, hogy mi fog közreműködni, ennek a bukásnak az **oka** az Ötödik Világbirodalom felállítása lesz, amely Istennek a Krisztus alatti Királysága, akinek joga van felvenni a hatalmat. A királyi hatalom át száll a negyedik állattól, amely az ő kijelölt idejéig „Istentől rendeltetett”, a Messiás alatti, ötödik királyságra, amikor eljön annak meghatározott ideje; ezt a próféta a következő szavakkal írja le: „Láttam az éjszakai látomásban: Jött valaki az ég felhőin, aki emberfiához hasonló volt; az Öregkorú felé tartott, és odavezették hozzá. Hatalom, dicsőség és királyi uralom adatott neki [a Krisztusnak – a Fejnek és a teljes Testnek], hogy mindenféle nyelvű nép és nemzet őt tisztelje. Hatalma az örök hatalom, amely nem múlik el, és királyi uralma nem semmisül meg.” Az angyal a következőképpen értelmezte ezt: „A Felséges szentjeinek a

népéé lesz az ég alatt minden ország királyi uralma, hatalma és nagysága. Ez a királyi uralom örök uralom lesz, neki szolgál majd, és neki engedelmeskedik minden hatalom.” (Dániel 7: 13, 27)

Ekképpen látva a dolgokat, a föld feletti uralmat Krisztusnak Jehova („az Öregkorú”) adja át, Aki „minden dolgot az Ő lábai alá vet” (1 Korintus 15: 27). Így az Isten Királysága felett trónra emelve, addig kell Neki uralkodnia, míg alávet minden tekintélyt és hatalmat, melyek Jehova akaratával és törvényével ellentétesek. Ennek a nagy küldetésnek teljesítéséhez, az első szükséges dolog ezeknek a pogány kormányoknak megbuktatása; mert „e világ országai” éppen úgy, mint „e világ fejedelme” nem adják meg magukat békésen, hanem erővel kell megkötni és megfékezni *őket*. És így van megírva: „Láncra verik királyaikat, vasbilincsbe előkelőiket. Így hajtják végre rajtuk az ítéletet, amely meg van írva. Dicsősége lesz ez minden szentjének!” (Zsoltár 149: 8, 9)

Amint így az Urunk és a Dániel próféta szempontjából nézzük a jelenlegi kormányzatokat, és felismerjük a vérengző, pusztító, brutális és önző jellegüket, szívünk vágyakozik azután, hogy a pogány kormányzatok lejárjanak, és örömmel várja azt az áldott időt, amikor a jelen korszak győzedelmesei a Fejükkel együtt trónra kerülnek, hogy kormányozzák, megáldják és helyreállítsák a nyögő teremtetést. Bizonyára, Istennek minden gyermeke szívből tud imádkozni Urukkal együtt: „JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD, legyen meg a Te akaratod, miképpen a Mennyben, úgy itt a földön is!”

E kormányzatok közül, amelyeket a szobor és a vadállatok jelképeztek, mindegyik létezett, mielőtt világbirodalommá vált volna. Így van ez Istennek igazi Országával is: az régóta létezik, ettől a világtól elválasztva, nem próbálva azt, hogy kormányozzon, hanem a maga idejét várva – azt az időt, amit az Öregkorú határozott meg. A többiekhez hasonlóan, meg

kell kapja a kinevezést, és hatalomba kell lépjen, fel kell legyen „támasztva”, **mielőtt** a hatalmát gyakorolhatná a szobor megütésben, és az előtte lévő fenevad megölésében, vagyis az előtte lévő királyság *megdöntésében*. Ebből adódik annak a kijelentésnek a helyénvalósága, hogy: „Ezeknek a királyoknak az idejében [ameddig még hatalmuk van] támaszt [felállít hatalomba és tekintélybe] az egek Istene birodalmat.” És miután felállította: „Az összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, maga pedig fennáll mindörökké”. (Dániel 2: 44) Emiatt, bárhogya is várjuk, arra kell számítanunk, hogy Istennek Királysága be kell legyen iktatva, **mielőtt** e világnak királyságai megbuknának, és hogy annak hatalma és ütése fogja elhozni azok megdöntését.

A JELENLEGI KORMÁNYZATOK EGY MÁSIK SZEMPOTNBÓL TEKINTVE

A világ kormányzásának legfőbb jogával és tekintélyével a Teremtő, Jehova, rendelkezik, és az mindenkor az Övé is marad, függetlenül attól, hogy kinek engedi meg vagy, hogy kit jogosít fel arra, hogy egy alárendelt hatalmat gyakoroljon. A királyok Királya iránti hűtlenségből fakadó tökéletlenségek és gyengeségek alatt Ádám hamarosan gyengévé és tehetetlenné vált. Mint egy fejedelem, kezdte elveszteni hatalmát, mely által a kezdetben az állatoknak parancsolt, és őket engedelmséggben tartotta akarátának ereje által. Ő az önmaga feletti uralmat is elvesztette annyira, hogy amikor jót akart tenni, közbeléptek gyengeségei, és vele volt a gonosz is; és éppen azt a jót nem tette, amit tenni akart, és a rosszat, amit nem akart megtenni, azt tette.

Ezért, habár nem próbáljuk mentesíteni a lázadó emberi fajunkat, mégis együtt tudunk érezni az önmaga kormányzásáért és jólétéért tett haszontalan erőfeszítéseivel. Mondható, hogy a világ valami eredményt is elért e téren, mert míg felismerjük ezeknek a vadállatias kormányzatoknak valódi jellegét, még ha korruptak is voltak, sokkal jobbak voltak a

kormányzás teljes hiányánál – a törvénytelenségnél és az anarchiánál. Habár lehet, hogy az anarchia egészen elfogadható lett volna „e világ fejedelmének”, de nem az alattvalóinak, és az ő hatalma nem korlátlan: arra a képessége korlátozódik, amivel az emberiség által gyakorolhatja azt; politikáját nagymértékben az emberek elgondolásaihoz, szenvedélyeihez, és előítéleteihez kell igazítsa. Az ember elgondolása egy Istentől független önkormányzás volt; és amikor Isten megengedte neki azt, hogy tegyen kísérletet, Sátán kihasználta az alkalmat arra, hogy kiterjessze a saját befolyását és uralmát. Ekképpen az embernek az a kívánsága, hogy megfélemlítse Istentől (Róma 1: 28), kiszolgáltatva őt e ravasz és hatalmas, de láthatatlan ellenség befolyásának; következésképpen azóta is arra kényszerül, hogy a Sátán fondorlatai ellen, valamint a saját gyengeségei ellen küzdjön.

Mivel ez a helyzet, vessünk ismét egy pillantást e világ országaira, úgy tekintve most azokra, mint a bukott emberiség azon törekvésére, hogy Istentől függetlenül kormányozza önmagát. Habár az egyéni romlottság és az önzés annyira elferdítette az igazságszolgáltatás menetét, hogy ritkán szolgáltattak teljes igazságot valakinek e világ királyságai alatt, mégis minden, emberek között valaha is szervezett kormányzatnak az volt az állítólagos célkitűzése, hogy az egész nép igazságát és jólétét előmozdítsa.

Más kérdés az, hogy milyen mértékben érték el azt a célt; de ez volt minden kormányzatnak állítása és a kormányzott nép e célból vetette alá magát nekik, és ezért támogatta őket. Ahol az igazságszolgáltatás érdekeit nagymértékben semmibe vették, ott vagy a tömegeket félrevezették és elvakították azokra vonatkozóan, vagy háborúk, lázadások és forradalmak következtek abból.

A világ kormányzataiban hatalmi pozíciókat nyert, aljas zsarnokoknak sötét tettei nem jellemzik azoknak a kormányzatoknak törvényeit és intézményeit; hanem, a tekintélyt bitorolva és aljas célokra fordítva, azoknak a

kormányzatoknak a saját vadállatias jellemvonásait kölcsönözték. Minden kormányzat törvényeinek többsége bölcs, igazságos és jó – az élet és a tulajdon védelmének törvényei voltak, a belföldi és kereskedelmi érdekek védelmére, a büntett megbüntetésére, stb. Ezek fellebbviteli bíróságokkal is rendelkeztek, a vitás kérdések számára, ahol legalább egy bizonyos mértékben igazságot szolgáltatottak. Bármennyire tökéletlenek is voltak a hivatalban lévők, az ilyen intézmények előnye és szükségessége nyilvánvaló. Bármennyire is gyengék voltak ezek a kormányzatok, nélkülük a társadalom alantasabb elemei a létszám erejétől fogva legyőzték volna az igazságosabb és jobb elemeket.

Tehát, míg felismerjük e kormányzatoknak vadállatias jellegét, melyre a többségében igazságtalan vezetők hatalomra való felemelése révén jutottak, a Sátán ármánykodásai és megtévesztései által, melyek az ember gyarlóságain, romlott ízlésén és eszméin keresztül működnek, mégis a szegény, bukott emberiségnek az önkormányzására tett, legjobb erőfeszítéseiként ismerjük el azokat. Századról századra hagyta Isten, hogy megpróbálják és meglássák az eredményt. De a századokon át tartó próbálkozások után az eredmény ma éppen olyan távol van attól, hogy kielégítő legyen, mint amennyire távol volt a világ történelme alatt bármely időszakban. Tulajdonképpen, az elégedetlenség sokkal általánosabbá és szélesebb körben elterjedté vált, mint ezelőtt valaha; nem azért, mert több az elnyomás és az igazságtalanság, mint valaha, hanem mert Isten elrendezése alatt az emberek szeme kezd kinyílni az ismeret növekedése által.

A különböző, időről időre felállított kormányok bemutatták az általuk képviselt nép ön maga kormányzására való, **átlagos képességét**. Még ott is, ahol zsarnoki kormányzatok léteztek, az a tény, hogy megtúrták őket a tömegek, azt bizonyította, hogy népként képtelenek voltak egy jobb kormányzatot felállítani és fenntartani, habár, kétségtelenül, mindig sok egyén az átlagszínvonalnál sokkal magasabban állt.

A világ mai állapotát összehasonlítva bármely, előző időszakának állapotával, egy jelentős különbséget találunk a tömegek felfogásaiban. A függetlenség szelleme elterjedt és az embereket nem olyan könnyen vakítják el, szedik rá, és vezetik az uralkodók, meg a politikusok, és emiatt nem hajtják a korábbi idők igájába magukat. A közfelfogásnak ez a megváltozása nem fokozatosan ment végbe attól az időtől, amikor az ember elkezdett önmaga kormányzására törekedni, hanem csak a tizenhatodik századtól mutatkozott világosan és az utóbbi ötven évben volt a leggyorsabb haladása. Következésképpen, ez a változás nem az elmúlt korszakok tapasztalatainak eredménye, hanem az emberiség tömegei közötti ismeret újabb keletű növekedésének, és általános elterjedésének természetes következménye. Az ismeret eme általános elterjedésének előkészítése a nyomtatásnak a Kr.u. 1440 körüli feltalálásával, és, annak következményeként, a könyvek és hírek folyóiratainak sokszorosításával kezdődött. E találmány hatása az általános felvilágosodásban körülbelül a tizenhatodik században kezdett érződni; és mindenki ismeri az azóta megtett, haladó lépéseket. A tömegek általános oktatása népszerű lett, és a találmányok és a felfedezések mindennapos eseményekké váltak. A tudásnak ez a növekedése az emberek között, mely Isten elhatározásából van, és az Őneki megfelelő időben történik, az egyik legerősebb hatás, ami most a Sátán megköttetésében munkálkodik – megkurtítva az ő befolyását és határt szabva hatalmának az Isten Királysága, földön való felállításának „**Előkészületi** Napján” /k.K. – *Náhum* 2: 3/.

Az ismeretnek, minden irányban való növekedése felébresztette az embereket az önérzetet és ráébresztette őket a természetes és elidegeníthetetlen jogaikra, melyeket nem sokáig engednek figyelmen kívül hagyni, vagy semmibe venni, hanem inkább a másik végletbe esnek. Pillantsunk vissza a múlt évszázadokra és lássuk meg, hogy a nemzetek miként írták meg vérrel az elégedetlenségeik történelmét. A próféták kijelentették, hogy az ismeret növekedése miatt egy még

általánosabban elterjedt elégedetlenség fog kifejeződni egy egész világra kiterjedő forradalomban, minden törvénynek és rendnek megdöntésében, hogy ez majd egy minden osztályt sújtó anarchiát és szorongást fog eredményezni, de hogy ennek a zűrzavarnak közepette a Mennynek Istene felállítja az Ő Királyságát, amely ki fogja elégíteni minden népnek óhaját. A saját kudarcaikba belefáradva és elcsüggedve és látván, hogy az utolsó és legnagyobb erőfeszítéseik anarchiához vezettek, az emberek örömmel fogják üdvözölni, és hódolattal alávetik magukat a mennyei tekintélynek és elismerik az erős és igazságos kormányzatát. Ekképpen az ember lehetőségeinek vége alkalmat fog szolgáltatni Istennek, és „eljön, Akit minden népek óhajtanak” – Isten Királysága hatalommal és nagy dicsőséggel. (Ággeus 2: 7)

Tudván, hogy ez Istennek szándéka, sem Jézus sem az apostolok semmiképpen sem akadályozták a földi kormányzatokat. Ellenkezőleg, arra tanították az Egyházat, hogy vessék magukat alá ezeknek a hatalmaknak, még ha gyakran szenvednek is attól, hogy azok visszaélnek a hatalmukkal. Arra tanították az Egyházat, hogy legyenek engedelmesek a törvények iránt, hogy tiszteljék a hatalomban lévőket azoknak tisztsége miatt, még ha személyesen nem is voltak méltók a tiszteletre, hogy fizessék meg a kijelölt adókat, és hogy ne tanúsítsanak ellenállást a törvényekkel szemben, kivéve azt az esetet, ha Isten törvényeibe ütköznének. (Cselekedetek 4: 19; 5: 29; Róma 13: 1-7; Máté 22: 21) Az Úr Jézus, az apostolok és a korai Egyház mind alávetették magukat a törvényeknek, habár elhatárolódtak, és nem vettek részt e világ kormányzataiban.

Habár a hatalmasságok, amelyek vannak, e világ kormányzatai, Istentől rendeltettek, vagyis úgy rendezte, hogy alattuk az emberiség megszerezhesse a szükséges tapasztalatokat, mégis az Egyház, a felszenteltek, akik Istennek eljövendő Királyságában való tisztségre törekszenek, nem törekedhetnek e világ országai tisztségeinek dicsőségére és hasznára, és nem is helyezkedhetnek szembe ezekkel a

hatalmakkal. Ők polgártársai és társörökösei a mennyei királyságnak (Efézus 2: 19) és mint ilyenek csak azokat a jogokat és kiváltságokat kell elvárják e világ országaiban, amelyek az **idegenek** számára biztosítatnak. Az ő küldetésük nem az, hogy segítsenek a világnak a jelenlegi állapotok javításában, és nem is kell beleavatkozniuk a jelenlegi ügyeibe. Hiábavaló fáradság lenne ezt megpróbálni, mert a világ folyása és annak bevégződése világosan meg vannak határozva a Szentírásban és teljes ellenőrzése alatt van annak, Aki az Ő idejében **nekünk adja** a királyságot. Az **igazi** Egyház befolyása kicsi és mindig is az volt – olyan csekély, hogy politikailag semmit sem jelent a gyakorlatban; viszont, bármennyire is nagyak tűnhetne, mi az Urunk és az apostolok tanítását és példáját kell kövessük. Tudván, hogy Isten szándéka megengedni azt, hogy a világ egészen kipróbálja képességét az önmaga kormányzására, az igazi Egyház ne legyen a világ**ból**, bár benne van. A szentek csak úgy tudják befolyásolni a világot, hogy elkülönülnek attól, és hogy hagyják ragyogni az ő **világosságukat**; és így az ő életük által az igazság szelleme MEGFEDDI a világot. Ekképpen – mint békés és fegyelmezett engedelmesek, *akik* minden igazságos törvényt helyeselnek és a törvénytelenséget meg a bűnt elítélik, *akik* előre mutatnak az Isten megígért Királyságára, meg az akkor várható áldásokra, *akik* nem a politikába való, általában szokásos bevegyüléssel, a világgal együtt mesterkedve a hatalom megszerzésében, és ily módon háborúkba, bűnökbe, és általános hanyatlásba sodródva azt – a Béke Fejedelmének leendő Menyasszonya dicsőséges szüzességben a jónak hatalma kell legyen, mint az Ő Urának képviselője a világban.

Istennek Egyháza a **teljes figyelmét** és erőfeszítését az Isten Királyságának hirdetésére és azon Királyság érdekeinek előmozdítására kell fordítsa a Szentírásban lefektetett terv alapján. Ha ezt hűségesen teszi, akkor nem lesz ideje sem hajlandósága arra, hogy belekeveredjen a jelenlegi kormányok politikájába. Az Úrnak nem volt ideje arra, az apostoloknak

nem volt idejük arra, és egyik szentnek sincs, akik az ő példájukat követik.

A kezdeti Egyház, röviddel az apostolok halála után, éppen ennek a kísértésnek esett áldozatául. Népszerűtlen volt, üldöztetést, gúnyt és megvetést vont maga után az, hogy Istennek és a megfeszített Krisztusnak, mint örökösének, eljövendő országát hirdetni, mely a föld minden királyságát behelyettesíti. Viszont némelyek arra gondoltak, hogy javítsanak Isten tervén, és a szenvedés helyett az Egyház a világ kegyeit élvezze. A földi hatalmakkal egyesülve célt értek. Egyik eredménye a pápaság kifejlődése lett, és az idők folyamán a nemzetek szeretőjévé és királynőjévé vált. (Jelenések 17: 3-5; 18: 7)

Evvel a politikával minden megváltozott: a szenvedés helyett a tisztelet jött, az alázat helyett a kevélység, az igazság helyett a tévelygés, ahelyett hogy üldöztetve legyen, ő vált az üldözőjévé mindannak, ami az ő új és törvénytelen tiszteletét elítélte. Hamarosan elkezdett új elméleteket és álokoskodásokat kitalálni arra, hogy igazolja eljárásait, becsapva először is önmagát, majd a nemzeteket, abba a hitbe, hogy a Krisztus megígért, millenniumi uralma ELÉRKEZETT, és hogy Krisztust, a Királyt, a pápai képviselték, akik a föld királyai felett uralkodtak, helytartóiként. Az állításai sikeresen megtévesztették az egész világot. „Minden nemzetet **megrészegett**” a téves tanaival (Jelenések 17: 2), megfélemlítve őket avval a tanítással, hogy örök gyötrelem vár mindazokra, akik ellenkeznek az ő állításaival. Hamarosan az Európa királyait az ő ediktumai és állítólagos tekintélye által koronázta meg, vagy fosztotta meg trónjaiktól.

Így történt az, hogy a napjaink Európájának királyságai azt állítják magukról, hogy keresztény királyságok és hirdetik, hogy az uralkodóik „Isten kegyelméből uralkodnak”, azaz a pápaság, vagy egy protestáns szekta általi kinevezéssel. Mert, habár a reformátorok elhagyták a pápaságnak az egyházi fennhatóságra

tartott sok igényét, stb., *mégis* ragaszkodtak ehhez a tisztelethez, amelyet aztán a föld királyai a kereszténységhez kapcsoltak. Így a reformátorok ugyanabba a hibába estek, uralkodói tekintélyt gyakoroltak, kinevezve és szentesítve kormányzatokat és királyokat, és „keresztény királyságoknak”, vagyis Krisztus királyságainak nevezvén azokat. Ekképpen halljuk manapság sokszor a furcsa rejtélyt, hogy „**keresztény világ**” – valóban egy rejtély, amikor az Evangélium igazi elveinek fényében tekintjük azokat. Urunk a tanítványairól így szólt: „Nem e világból valók, mint ahogy én sem e világból vagyok.” Pál is arra buzdít minket, mondván, hogy: „Ne szabjátok magatokat e világhoz!” (János 17: 16; Róma 12: 2)

Isten soha sem helyeselte azt, hogy e királyságok a Krisztus neve után neveztessenek. E nemzetek a névleges kereszténység által megtévesztve hamis színben tüntetik fel magukat, olyant állítván magukról, ami nem *érvényes*. Egyetlen jogcímük, a nép szavazatán kívül, az Istentől kapott, korlátozott engedményezés, ahogy Nabukodonozornak megmondattott – míg el nem jön az, Akit megillet az uralom.

Az az állítás, hogy ezek a tökéletlen királyságok, a tökéletlen törvényeikkel, és gyakran önző meg elvetemült uralkodóikkal „az ÚR és az Ő Felkentje királyságai” lennének, egy súlyos rágalom a Krisztus igazi Királyságára nézve, amely előtt azok hamarosan el kell bukjanak, valamint a Békesség Fejedelmére és az igazságos vezetőire nézve. (Ézsaiás 32: 1)

Egy másik, komoly kár, amely abból a tévelygésből fakad az, hogy általa Isten gyermekeinek figyelme elterelődött a megígért mennyei Királyságról, és őket a földi királyságoknak egy téves elismerésére, azokkal való bensőségebb viszonyra és oly majdnem eredménytelen próbálkozásokra vezette, hogy e vad, világi törzsekbe a keresztény kegyelmet és erkölcsöt beoltsák, és hogy ekképpen elhanyagolják az igazi Királyságra vonatkozó Evangéliumot és az abba összpontosuló reményeket. E megtévesztés alatt a jelenben némelyeket nagyon foglalkoztatja az, hogy Isten neve legyen

belefoglalva az Egyesült Államok alkotmányába, hogy **ezáltal** keresztény nemzetté válhasson. A reformált presbiteriánusok évek óta megtagadták azt, hogy szavazzanak, vagy hogy állást betöltsenek a kormányban, **mert** nem Krisztusnak Országá. Ezáltal elismerik azt, hogy a keresztyének számára helytelen részt venni bármely más *ország ügyeiben*. Nagymértékben osztozunk ezzel a felfogással, de nem avval a következtetéssel is, hogy ha Isten **neve** meg lenne említve az alkotmányban, akkor az a tény átváltoztatná ezt a kormányt e világ országából Krisztus Országává, és feljogosítaná őket arra, hogy szavazzanak, és hogy tisztséget töltsenek be benne. Óh, micsoda balgaság! Mily nagy az a megtevesztés, amellyel a „paráznáknak anyja” megrészegette a föld lakosait (Jelenések 17: 2); mert ugyan azon a módon állítják azt, hogy az Európa királyságai áthelyeztettek Sátántól Krisztushoz, és „keresztény nemzetekké” váltak.

Értsük meg, hogy a föld nemzetei közül a legjobbak és a legrosszabbak is csak „e világ országai”, melyeknek a hatalom *gyakorlására*, Istentől kapott engedélyük már majdnem lejárt, hogy átadhassák helyüket a kijelölt utódjuknak, a Messiás Királyságának, a föld ötödik Világbirodalmának (Dániel 2: 44; 7: 14, 17, 27) – e szemlélet sokat tesz az igazság felállítása és a tévelygés megdöntése érdekében.

De mivel ez a helyzet, a pápaságnak e vonatkozású eljárását, amelyet a protestáns reformátorok szentesítettek, nem kérdőjelezték meg a keresztények. Mivel támogatniuk kell Krisztus Királyságát, kötelességüknek érzik, hogy védelmezzék az úgynevezett keresztyénség, bukásban lévő királyságait, akiknek idejük hamar lejár; emiatt gyakran arra kényszerülnek, hogy inkább az elnyomás oldalára álljanak, mintsem a jog és a szabadság oldalára – inkább e világ királyságait pártolják, és e világ fejedelmét, mintsem a Krisztusnak közelgő Királyságát. (Jelenések 17:14; 19:11-19)

A világ hamarosan rájön, hogy „e világ királyságai” nem hasonlítanak Krisztushoz, és hogy a Krisztustól származó

kinevezésük nem megkérdőjelezhetetlen. Az emberek kezdik használni gondolkodási képességüket ebben és az ehhez hasonló ügyekben; és a meggyőződésük szerinti cselekedeteik annál hevesebbek lesznek, amennyiben rájönnek, hogy a megtévesztésüket az Igazság Istenének és a Békesség Fejedelmének nevében gyakorolták felettük. Valójában sokan hajlanak arra a következtetésre, hogy maga a kereszténység egy alaptalan félrevezetés, és hogy a *politikai* uralkodókkal szövetségben csak az a szándékuk, hogy a tömegek szabadságát féken tartsák.

Óh, ha az emberek bölcsek lennének, és szívüket arra irányítanák, hogy megértsék az Úr munkáját és tervét! Akkor a jelenlegi királyságok fokozatosan elolvadnának – egyik reform a másikat követné, szabadságról szabadságra jutnának, és a jogosság meg az igazság fölénybe jutna, míg az igazságosság felállítatna a földön. De ők nem ezt akarják tenni, és nem is tehetik a jelenlegi, bukott állapotukban; ekképpen, az önzéssel felfegyverezve mindenki fölényre fog törekedni, és e világ országai egy olyan nagy nyomorúság idejében fognak megsemmisülni, amilyen nem volt mióta nemzetek léteznek. Mindazokról, akik hiába próbálják megtartani semmivé váló uralmukat, amikor az uralom átadatik annak, Akit megillet, az Úr hangsúlyozottan mondja, hogy Őellene harcolnak – ez egy olyan küzdelem, amit ők biztosan elveszítenek. Ő így szól:

„Miért dühöngnek a nemzetek, terveznek hiúságokat a népek? Fölkelnek a föld királyai, egybegyűlnek mind a fejedelmek az ÚR ellen, s az ő Fölkentje ellen: »Szakítsuk széjjel láncukat, igájukat rázzuk le magunkról!« A mennyekben lakó kineveti őket, az Úr kigúnyolja őket. Haragjában így szól majd hozzájuk, bosszúságában megrettentíti őket [mondván]: »**Fölkentem királyomat** a Sionon, az én szent hegyemen!« ... Nos hát, királyok, okuljatok, tanuljatok, ti földi bírák! Szolgáljátok az Urat félelemmel, ujjongjatok előtte remegve. Csókoljátok a Fiút, [kössetek barátságot Isten Felkentjével] hogy meg ne

haragudjék, és el ne vesszetek az úton, mert hamar felgerjed az Ő haragja. Boldogok mindazok, a kik ő benne bíznak!”
(Zsoltár 2: 1-6; 10-12)

A KIRÁLYSÁG KÖZEL

Vigyázó, monddad nekünk, az éjnek
Milyen megígért jelei vannak?
Vándor, amazon a hegymagaslaton túl
Lásd ama dicsőségtől fénylő csillagot!
Vigyázó, vajon az elragadóan szép sugara
Valami reményt, vagy örömet jövendől?
Vándor, igen, ama napot hozza –
Az Izraelnek megígért napját.

Vigyázó, monddad nekünk, az éjnek
Ama csillaga még magasabbra emelkedett.
Vándor, kegyelmi állapotot és fényt,
Békességet és igazságot jövendől útja.
Vigyázó, a sugarai csak
Ragyogásának helyét fénylik be?
Vándor, korszakokat ölel fel,
Lásd, dicsősége betölti a földet.

Vigyázó, monddad nekünk,
A szépséges Sion dicsősége hajnalodik?
Jövetelének jelei
Már ösvényedet beragyogják?
Vándor, igen, kelj fel!, és nézz szét,
Világosság támad az égen!
Menyegzői ruhád öltsd magadra!
Hajnalodik, kelj fel! kelj fel!